

Vết thương

Anh nói, bởi vì em là một cô gái mãi mãi luôn xuất hiện cùng vết thương.

Lần đầu tiên nhìn thấy La, là vì công ty muốn làm quảng cáo cho sản phẩm của đại lý anh ta. Hợp đồng cụ thể do tôi phụ trách.

Tôi cần một vài tài liệu bổ sung, nên chạy đến công ty của anh.

Lúc bàn bạc với giám đốc bộ phận, vừa lúc anh đi ngang qua. Anh nói, cô là An Lam. Tôi đã xem qua quảng cáo của cô rồi.

Viết rất tốt. Tiếng phổ thông của anh mang khẩu âm phương Bắc đặc sệt. Lúc nhìn người khác, ánh mắt sáng mà đượm lo âu.

Có lẽ những người đàn ông có địa vị và quyền thế đều nhìn người khác như vậy. Tôi nhìn vào ánh mắt anh. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tôi nghĩ ánh mắt của mình cũng cố chấp như vậy. Sau đó anh lẳng lặng bỏ đi.

Tôi rất thích đàn ông điển trai. Tôi luôn là một người tương đối thích cái đẹp. Một người đàn ông có thể thu hút tôi, chỉ có thể có hai khả năng.

Hoặc là anh ta rất thông minh. Hoặc là anh ta rất đẹp. Dáng vóc của La đã bắt đầu có chút phát tướng. Nhưng cả khuôn mặt vẫn có nét góc cạnh.

Khi còn trẻ, anh ta có lẽ là một người đàn ông vô cùng đẹp trai.

Lúc tôi ôm tài liệu đứng trong cầu thang máy, nhớ đến bàn tay của anh ta. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ tầng ba mươi sáu xuống mặt đất, tôi nghĩ nếu như những ngón tay thon dài như vậy vuốt ve trên da thịt, không biết sẽ có cảm giác như thế nào.

Sau đó tôi nhìn vào tấm kính mờ nhạt trong thang máy, khẽ mỉm cười.

Kiều đã từng hỏi tôi, An, tại sao trên khuôn mặt cậu có những nụ cười mỉm bí ẩn như vậy.

Năm đó chúng tôi mười sáu tuổi. Học lớp mười của một trường trung học

chuyên. Một đạo trường tổ chức cuộc thi đại hợp xướng, chúng tôi tập đi tập lại mấy ca khúc.

Trưa hè nóng nực. Trong hội trường lớn vắng vẻ. Tiếng hát dường như hết sức cố gắng mà mệt mỏi, mọi người đều rất muốn được ngủ trưa.

Sau đó tôi đột nhiên không cách nào ngăn mình cười. Hơn nữa càng lúc càng mắc cười, cuối cùng phát ra âm thanh khúc khích.

Giáo viên nhắc nhở tôi vài lần.

Nhưng mỗi lần chuẩn bị tập lại từ đầu, tôi lại cười.

Tập dượt gần như không thể nào hoàn thành.

Giáo viên tức giận nói, An Lam, mời em bước ra. Thái độ của em sao vậy. Đây là một ca khúc đòi hỏi hùng hồn bi tráng. Mà em lại có thể cười đùa.

Cuối cùng tôi bị đánh mất tư cách tham gia hoạt động lần đó.

Vào ngày thi, hội trường lớn ngồi chật người, lúc cả lớp bước lên biểu diễn, cả góc phòng chỉ dư ra một khoảng trống.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua khung cửa sổ của hội trường chiếu xuống, khiến tôi ngồi cô độc trong khoảng trống đó vô cùng chướng mắt.

Có những học sinh ở lớp khác nhìn về phía tôi. Tôi lạnh lùng quay mặt đi. Tôi cảm thấy bản thân là một mảnh thủy tinh lạnh ngắt, phản chiếu vô số ánh mắt hiếu kỳ.

Khiêu hỏi tôi, khi đó rốt cuộc tại sao lại cười. Thật ra tôi chỉ đột nhiên bắt đầu tưởng tượng đến dáng vẻ đứng ngủ gật của các bạn học sinh.

Tôi không cảm thấy tưởng tượng có gì không đúng.

Đó chỉ là một bí mật nho nhỏ cô đơn có thể khiến tôi vui vẻ.

Hình tượng của tôi ở trường trung học chuyên đó, có lẽ đã bị chú ý từ lúc ngồi giữa khoảng trống đó rồi.

Từ nhỏ tôi đã là một đứa con gái không được yêu thích.

Sau khi mẹ li hôn, tính tình trở nên nóng nảy. Chúng tôi không thể an ủi lẫn nhau. Tôi thường bị ăn đòn. Bà dùng tay, cây lau nhà, móc phơi đồ. Vũ khí vô cùng nhiều. Tôi không thích cách bà nói chuyện với tôi. Ví dụ như bà nói, mày nói mày sai đi, tao sẽ không đánh mày nữa. Câu trả lời của tôi chỉ là sự yên lặng. Có lúc bà lại nói, mày chỉ cần khóc thành tiếng đi, tao sẽ không đánh mày nữa.

Nhưng tôi trước giờ không khóc. Những phiền phức như vậy thường phải đợi đến khi hàng xóm đến khuyên mới dừng lại. Mẹ của Lâm dẫn tôi kéo tôi vào trong nhà của bà.

Tôi vừa ăn trái táo bà đưa, vừa lạnh lùng nghe tiếng khóc lóc và tiếng la mắng không ngừng từ bên kia.

Tôi không biết làm thế nào mới khiến cho mẹ vui vẻ. Cũng có lẽ đó không phải là lỗi của tôi.

Từ nhỏ khả năng phục hồi của da thịt tôi vô cùng đặc biệt. Không cần dùng bất cứ thuốc men nào. Sau vài ngày bất kỳ thương tích nào cũng sẽ lành lại. Có lúc tôi vuốt ve da thịt mịn màng như tơ bản thân.

Tôi gần như nghe thấy nó sẽ phát ra âm thanh cô đơn.

Chỉ có một lần. Lúc học thể dục. Chân của tôi bị đánh trúng đến mức sưng, chạy được vài bước đã không thể nào chịu nổi nữa. Tôi nén đau đi ra khỏi sân vận động. Không muốn để giáo viên cảm thấy được sự khác thường của tôi. Bởi vì không muốn thầy nhìn thấy vết thương của mình.

Vết thương hết sức xấu xí mà đáng thương. Chỉ có thể che giấu trong nỗi cô đơn

Mỗi buổi chiều thứ bảy tan học, Lâm đến cổng trường đợi tôi.

Anh lái chiếc xe đạp cũ kỹ của mình, từ trung tâm thành phố chạy một mạch đến trường của tôi nằm ở ngoại ô. Hình dáng anh đợi ở cổng trường khiến các nữ sinh ra vào chú ý. Đôi chân dài chống trên mặt đất, hút thuốc.

Kiều không hiểu vì sao tôi lại yêu một người đàn ông tốt nghiệp trường trung cấp. Đương nhiên, anh ta rất đẹp trai. Kiều mỉm cười nói với tôi, sự chọn lựa của cậu vô cùng bản năng.

Cô rất thích chọc tôi. Tôi sớm đã quen rồi. Giống như tình cảm giữa tôi và Lâm. Lúc đó anh ta đã đi làm rồi. Mở một trạm xăng dầu ở bên cạnh một cửa khẩu hẻo lánh. Đổ xăng cho thuyền đánh cá qua lại. Thời gian rảnh rỗi ngồi uống rượu đánh bài, hát karaoke. Cuộc sống đã cố định anh. Anh không thể tiến lên phía trước nữa.

Nhưng mà tôi đã quen ở cùng anh.

Quen với việc anh nhẹ nhàng nhắc bóng tôi lên xoay vòng, xem tôi la hét. Quen với lúc đi bộ trên đường, đặt đôi bàn tay ấm áp to lớn của anh lên gáy tôi. Giống như dáng vẻ đang xách một con mèo.

Tôi không thể kể với Kiều nhiều hơn nữa. Lúc lúc tôi đợi mẹ của Lâm mang đến một ít táo ở trong nhà anh. Anh mang tất cả những quyển truyện tranh của mình để bên cạnh tôi. Tuy nhiên anh không nói chuyện với tôi.

Thời gian tự học ban đêm, Kiều len lén mang bức thư của một nam sinh đại học gửi cô cho tôi đọc. Kiều ở bên dòng chảy của tình yêu e ngại mà vui vẻ vén váy lên, muốn ướm thử làn nước. Còn tôi.

Tôi đã là một người bị đắm chìm.

Thậm chí tôi không thể lựa chọn.

Bởi vì quảng cáo kia, tôi chạy đến công ty La vài lần. Lần hoàn thành bản quảng cáo lần cuối cùng, là lúc tan ca. Bọn họ muốn ra ngoài tụ tập ăn uống, chúc mừng sinh nhật một vị phó tổng giám đốc.

La nói, An cùng đi nhé. Tôi từ chối.

Chúng tôi đợi thang máy. La đứng bên cạnh tôi, nhưng không nói chuyện tiếp với tôi. Trong thang máy có rất nhiều người. Mọi người kể chuyện cười thoải mái.

Tôi đứng tựa vào cầu thang máy. La vẫn đứng bên cạnh tôi.

Lúc ở tầng ba mươi hai. Anh ta đột nhiên nắm chặt tay tôi. Ngón tay ấm áp, nhẹ nhàng ôm trọn bàn tay tôi, đặt trong lòng bàn tay anh. Tôi để anh nắm lấy. Trong mắt người khác, có lẽ tôi và anh không có việc gì. Nhưng ngón tay của chúng tôi vẫn vướng víu không rời.

Mơ hồ mà quẩn quýt. Anh dường như chăm chú cảm nhận sự mềm mại của những ngón tay tôi trong lặng yên. Nhẹ nhàng vuốt ve chúng.

Thang máy không ngừng mở cửa đóng cửa. Lúc đến tầng một, đám người đông đúc bắt đầu thưa dần. Lúc đó La mới buông tay tôi ra.

Anh thậm chí không chào tạm biệt với tôi.

Trên bàn tay ấm ấm một chút mồ hôi. Tôi đặt bàn tay vào trong váy chầm chậm lau sạch.

Anh và tôi có phương thức giống nhau. Trực tiếp. Hơn nữa lại hoàn toàn yên lặng.

Kiều đã từng nói với tôi, An à, cậu giống như một loại thực vật ăn thịt người,

Ngoài mặt xem chừng không mang đến bất kỳ cảm giác nguy hiểm nào cho người khác. Nhưng lúc cậu tiếp cận người khác, đột ngột phun chất độc. Haha. Cậu khiến người khác hết đường chống đỡ.

Có không. Tôi nghĩ trong lòng. Tôi không biết. Giữa đám đông tôi là người trầm lặng. Vẻ mặt lạnh lùng, thờ ơ không quan tâm.

Sau khi tốt nghiệp tôi ở lại thành phố xa lạ này. Tôi duy trì cuộc sống của bản thân.

Tôi vẫn không có người tình cố định. Bởi vì những người đàn ông đẹp trai hoặc thông minh gặp được thật sự rất ít.

Có lúc sẽ ngẫu nhiên bắt gặp một người đàn ông giống như trong tưởng tượng của tôi ở trên đường. Đầu đinh, mặc áo sơ mi nhưng kẻ và mang giày da.

Tôi nghĩ tôi có thể đi đến nói với anh ta, xin chào, hôm nay có tốt không. Sau đó nói chuyện cùng anh ta, cùng ăn cơm, đi dạo, rồi làm tình.

Trong khoảnh khắc tôi tưởng tượng, anh ta đã đi mất.

Tuy nhiên thời khắc đó, khoảng cách giữa tôi và anh ta chỉ là năm mét.

May là tôi có công việc. Ở trước cửa sổ bằng kính của tòa nhà cao tầng nhìn xuống, thấy con phố lớn và dòng người đông đúc.

Dưới ánh nắng ấm áp, vừa uống cà phê vừa viết quảng cáo. Làm việc như vậy trong tám tiếng. Sau đó tắm rửa vào buổi tối, xem một quyển sách để dễ giấc ngủ. Đã qua một ngày. Đương nhiên điều vừa mới xuất hiện bây giờ, còn có hẹn hò với La.

Lúc hoàng hôn, anh thường gọi điện thoại đến công ty tôi, hẹn tôi ăn tối.

Anh dẫn tôi đến những nơi rất đắt. Nhà hàng khách sạn nổi tiếng. Có những món ăn đặc sắc. Nơi đến nhiều nhất là nhà hàng Nhật Bản.

Thức ăn thanh đạm. Đồ sứ tinh tế. Ánh sáng ấm áp. Tôi rất thích những thứ này. Là La mang đến cho tôi những thứ này. Lúc bóng tối bao trùm bên ngoài cửa sổ, khách khứa trong quán luôn đông đúc. Mọi người ngồi xung quanh một chiếc bàn hình oval hết sức náo nhiệt. Chuyển đến từng đĩa từng đĩa nhỏ sushi. Vị trí mỗi một người đều có một vòi nước nóng. Sau khi vận mở có thể pha trà. Trong ly sứ trắng là gói trà lá thơm lừng.

Tôi đã từng xem qua những chén đĩa này cẩn thận. Trên mặt có rất nhiều hình vẽ cánh hoa, hoa ươi nhả mà dịu dàng. Hoa đều nở rộ. Không có nụ hoa.

Tôi nói, người Nhật cực kỳ tôn sùng vẻ đẹp và cảm giác thương đau. Như Yasunari Kawabata. Như Ukiyo-e. Như Maxi.

La rất thích tôi nói huyền thuyên. Anh luôn mỉm cười chăm chú nhìn tôi.

Ánh mắt khẽ nheo lại. Có sự dịu dàng ấm áp. Tôi không biết tại sao anh lại có hứng thú với tôi. Tôi không phải là phụ nữ xinh đẹp đoan thuần. Sẽ không lấy lòng người khác. Nhưng anh lại dẫn tôi đi ăn, cho tôi thời gian và sự nuông chiều. Anh chưa từng làm tình với tôi. Tôi đợi xem anh sẽ bắt đầu như thế

nào. Có lẽ đến lúc nào đó sẽ xảy ra. Cũng có thể. Mãi mãi không xảy ra.

Dáng vẻ chào tạm biệt của chúng tôi giữa đám đông như hai người xa lạ. Tôi cũng không ngoái đầu nhìn anh.

Tự nhiên cũng không biết anh có ngoái đầu nhìn tôi không.

Đêm khuya ngủ một mình, điều sợ hãi nhất là mất ngủ.

Bởi vì mất ngủ sẽ gợi nhớ rất nhiều chuyện cũ. Ký ức lắng đọng giống như con cá chết, đến lúc sẽ nổi lênh bênh trên mặt bùn lầy. Mùi vị thối rữa sẽ lan tỏa. Khiến tôi ngộp thở. Có lúc bên ngoài cửa sổ có tiếng gió vọng lại. Tôi nghe thấy da thịt của mình phát ra âm thanh cô độc. Cơn lạnh rét cắt da thịt. Thì ra trước giờ chưa từng biến mất.

Năm mười lăm tuổi, cha tái hôn. Đêm hôm đó, mẹ đánh tôi một trận ghê gớm hơn bất cứ lúc nào. Đến khi đánh gãy đoạn trúc đó. Cùng với tiếng gãy là đánh gọn của đoạn trúc, mẹ ngồi ngây ra đó. Dép cũng không mang. Chạy ra khỏi nhà.

Gió thu lạnh lẽo. Tôi vừa chạy vừa cảm thấy sự run rẩy của mình. Đôi chân trần chạy trên mặt đất đầy lá rụng. Gió gào rít ở bên tai. Âm thanh lá cây vụn nát. Âm thanh của trái tim trong lúc tê dại đập thành thạch. Đường như bóng tối nhấn chìm lấy tôi.

Lúc đó Lâm đã chuyển nhà.

Nhưng đây là nơi duy nhất tôi có thể đi. Tôi không ngừng chạy gần mười ngã đường.

Buổi tối nằm trên ghế sofa ở nhà Lâm, tôi cảm thấy đau đớn. Tuy trên lưng đã xức thuốc, nhưng vết đòn nhức nhối khiến tôi không thể nào ngừng run rẩy. Tôi mở cửa phòng của Lâm. Trong bóng tối tôi dò đến giường của anh. Tôi nói, Lâm à, em rất đau. Lâm ôm tôi vào lòng. Anh dùng chân ôm chặt tôi. Anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc tôi. Anh nói, sẽ ổn thôi. An à. Mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.

Nhưng tôi vẫn đau. Tôi không biết nên làm dịu cơn đau giày xé này như thế

nào. Tôi không ngừng run rẩy. Sau đó Lâm đột ngột kéo tôi dậy. Anh cởi quần áo của tôi. Anh nói, để anh xem lưng em.

Đó là lần đầu tiên tôi phơi vết thương của mình trước mặt người khác. Tôi cố chịu đựng. Nhưng tấm lưng trần đầy thương tích đã gánh chịu quá nhiều thứ. Gió đêm lạnh lẽo. Ánh trăng sáng lòa.

Còn có đôi môi mềm mại và nước mắt ấm áp của Lâm. Tôi nín thở. Chỉ có nín thở, mới có thể cảm thấy được nụ hôn và sự vuốt ve ngọt ngào.

Da thịt tôi thiếu thốn và cô đơn như vậy. Tôi muốn được miết mãi trong sự trần trụi của những ngón tay Lâm. Tuy đau đơn như vậy. Nhưng tôi vẫn hy vọng anh không ngừng lại. Mãi mãi. Không được ngừng lại.

Trong bóng tối, tôi lại nhìn thấy cô gái được kiểm tra vết thương đó. Cô nằm ở đó. Không có nước mắt. Khuôn mặt chịu đựng trắng bệch giống một đoá hoa nở rộ. Trong sự sợ hãi cực độ và khát khao, đi đến tận cùng.

Tôi ngồi dậy trong bóng tối. Uống một ly nước lạnh rất lớn, khiến trái tim mình dịu xuống.

Tôi không cách nào chịu đựng sự trầm luân của dĩ vãng.

Tôi nói với La, tôi muốn kết hôn. Anh có thể giới thiệu giúp tôi không.

Chúng tôi ăn tối xong, đi trên con phố lớn. La muốn mua một món quà cho con gái anh. Con gái anh sắp sửa lên lớp năm.

Tôi giúp anh chọn một búp bê Barbie rất lớn. Váy màu hồng phấn, tóc xoăn màu vàng kim. Những thứ này trong thế giới của bé gái rất được yêu thích.

La cười hỏi tôi, đây có phải là búp bê em thích lúc nhỏ không. Anh nhìn thấy tôi ôm con búp bê to tướng trong lòng.

Không có. Không có búp bê. Không có váy. Không có kẹo. Không có vuốt ve. Nhưng tôi không nói gì. Tôi chỉ nói với anh, tôi muốn kết hôn, anh có thể giới thiệu cho tôi không.

La nhìn tôi trong sắc tối. Bàn tay anh do dự nắm chặt bàn tay tôi. Vì sao

muốn kết hôn.

Tôi cười. Muốn sinh một đứa con. Muốn già nhanh đi một chút.

Muốn có một người có thể sống cùng.

Đột nhiên có một khoảnh khắc, trong đáy mắt tôi ềnh ập nước.

Khi tôi tốt nghiệp, mẹ cũng đã tái hôn. Tính cách bà cũng trở nên dịu dàng. Thì ra cô đơn cũng làm thay đổi một phụ nữ. Tôi đột nhiên hiểu ra tất cả những chuyện bà đã từng làm với tôi. Vết thương trên người đã hoàn toàn lành. Thậm chí không còn lưu lại sẹo.

Kiều cũng kết hôn rồi. Kiều nói, cậu nên sớm chia tay với Lâm. Anh ta và cậu không phải là người đi trên cùng một con đường đâu. Anh ta là một người đàn ông quá bình thường. Kiều không biết lúc tôi vừa lên đại học, Lâm đã chuẩn bị kết hôn.

Lần cuối cùng gặp mặt. Lâm nói, chúng ta mãi mãi không có điểm chung. Lý do duy nhất có lẽ là cái đêm năm em mười lăm tuổi.

Nhưng em sẽ trưởng thành. Tất cả vết thương trên người em cũng sẽ biến mất. Em sẽ có cuộc sống tốt hơn. An à. Em hoàn toàn không thuộc về anh. Anh nhẹ nhàng đẩy tôi ra. Trong khoảnh khắc anh đẩy tôi ra, tôi nghe thấy âm thanh nứt toát của toàn bộ thịt da trên người. Vết thương vẫn âm thầm chảy máu trong cô độc.

Không có. Không có ai vuốt ve. Anh ta xem vết thương của tôi.

Lưng trần dưới ánh trăng. Tôi chỉ hy vọng anh ta tiếp tục.

Tiếp tục.

Tuy đau khổ như vậy. Nhưng không thể ngừng lại.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy La. Nước mắt của tôi rơi xuống.

Tôi hươ hươ tay với anh. Sau đó dùng lòng bàn tay che kín khuôn mặt mình.

Đêm ở cùng nhau, La hỏi tôi có muốn đi cùng tôi không.

Tôi nói, không cần.

Sau khi tan ca, tôi một mình đi đến quán rượu đã hẹn trước. Tôi cũng từng nghĩ muốn trang điểm bản thân một chút. Hay là thoa một ít son.

Hay là thay một chiếc váy bằng lụa đẹp đẽ. Nhưng mà cuối cùng vẫn mặc chiếc váy vải xô nhàn nhó xuất hiện.

Sắc mặt trắng nhợt. Đôi môi gần như dính chặt vào nhau.

Người đàn ông đó xuất hiện cùng với mẹ anh ta. Họ đợi ở bên trong quán cà phê Đại Đường. Hai mẹ con vô cùng giống nhau.

Trên mặt có một loại đường nét cứng nhắc. Nhưng La đã nói với tôi, người đàn ông này học lực, sự nghiệp đều vô cùng ưu tú. Anh nói, An nè, anh hy vọng em có thể quyết định cho cuộc sống của mình.

Tôi mỉm cười ngồi xuống đối diện bọn họ. Tình cảnh như vậy không làm khó tôi được. Từ nhỏ tôi đã học được làm thế nào để không lộ biểu cảm. Tôi yên lặng chăm chú nhìn khuôn mặt người đàn ông này. Tôi không thích ánh mắt của anh ta. Không thích nét môi của anh. Không thích ngón tay của anh. Sau đó tôi nói với anh, xin chào, hôm nay trải qua rất vui phải không. Khoảnh khắc này, khiến tôi nhớ đến người đàn ông đầu đình tình cờ nhìn thấy ở trên đường. Nhưng mái tóc của người đàn ông ở trước mặt này là uốn xoắn.

Tôi có muốn sống cùng một người đàn ông có ngón tay to mập không. Tôi tưởng tượng cảm giác những ngón tay của anh ta vuốt ve trên thịt da tôi. Trên khuôn mặt tôi đột nhiên lại mỉm cười. Cuối cùng càng lúc càng mỉm cười. Tôi bật cười thành tiếng.

La lại hẹn tôi đi ăn tối. Ngày hôm đó chúng tôi muốn uống rượu.

Tôi uống say rồi.

Cảm giác uống say là cảm giác u buồn. Tôi hướng về La xin điều thuốc. La nói, em có biết người mẹ kia nói với anh điều gì không. Tôi nói không biết. Cũng không muốn biết. La nhè nhẹ thở dài. Sau đó đặt bàn tay của anh lên

mái tóc tôi. Anh nói, không có ai cần vẻ đẹp của em. Rồi em sẽ vẫn cô đơn thôi.

Đêm đã khuya. Quán sushi vắng vẻ. Bật một bản nhạc Nhật không tên buồn bã. Có lẽ mùa thu đã sắp đến rồi.

Lúc hít khói thuốc cay nồng vào trong phổi, tôi cảm thấy được sự khoan khoái phảng phất mơ hồ. Xõa tóc ra.

Tôi nói, La, xin anh hãy ôm em đi. La nhìn tôi. Anh nói, cuộc sống của anh rất bình thường. Không muốn em phá vỡ đâu.

La nhẹ nhàng nâng khuôn mặt tôi lên. Anh chăm chú nhìn vào ánh mắt tôi. Lần đầu tiên tôi phát hiện nỗi đau trong đáy mắt anh.

Anh nói, bởi vì em là một cô gái mãi mãi luôn xuất hiện cùng vết thương.

An Ni Bảo Bối - Tịch dịch